

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

København, den 24. januar 2008

Sagsnr.: 10699

Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har i skrivelse af 18. januar 2008 udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål 10 ad L 45 - forslag til lov om ændring af lov om fødevarer (Fødevarekontrol og sanktionsmuligheder m.v.) :

Spørgsmål 10:

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 8/1-08 fra Dansk Erhverv vedrørende L 45, jf. L 45 - bilag 5."

Svar:

Dansk Erhverv udtrykker i notatet af 8. januar 2008 en generel bekymring for, at fødevarerforliget ikke vil blive gennemført i overensstemmelse med intentionerne. Den frygt deler jeg ikke. Jeg vil naturligvis løbende følge op på implementeringen af forliget.

Dansk Erhverv udtrykker bekymring for, at den praktiske gennemførelse af risikostyringen af kontrollen i for høj grad vil tage udgangspunkt i overtrædelser som f.eks. manglende dokumentation i en egenkontrolrapport eller en forkert mærkning, i stedet for fødevarer sikkerhed. Hertil skal jeg bemærke, at jeg er helt uenig i præmissen om, at egenkontrol og mærkning ikke handler om fødevarer sikkerhed. Egenkontrol er et helt centralt element i fødevarer sikkerheden, og de senere års sager på fødevarerområdet har understreget betydningen af både egenkontrollen og korrekt mærkning. Jeg mener derfor, at den måde, hvorpå Fødevarestyrelsen gennemfører den ændring af tilsynskonceptet, som er aftalt i forliget, til fulde afspejler forligets intentioner om en høj grad af risikostyring.

Dansk Erhverv anfører, at elite-ordningen ikke må få negative konsekvenser for virksomheder, der som ultralavrisiko-virksomheder ikke kan opnå elitestatus, når disse virksomheder har en glad smiley. Jeg deler dette synspunkt, og det skal fremgå klart, når vi markedsfører ordningen over for forbrugerne.

Dansk Erhverv har en række bemærkninger vedrørende den uafhængige klageinstans. Hertil skal jeg bemærke, at den valgte model for klageinstansen sikrer, at klageinstansen både formelt og reelt bliver uafhængig af Fødevarestyrelsen og fødevarerregionerne. Den bliver en selvstændig organisatorisk enhed under Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri bemandet med medarbejdere, der ingen tilknytning har til Fødevarestyrelsen, og Fødevarestyrelsen vil naturligvis ikke have mulighed for at diktere klageinstansens afgørelser. Jeg mener, at dette giver den fornødne uafhængighed og de bedste mulighe-

der for en hurtig og fleksibel sagsbehandling. Der vil i øvrigt kunne forekomme habilitetsproblemer, hvis der deltog brancherepræsentanter ved afgørelsen af sagerne. Eksempelvis ville en repræsentant for en brancheorganisation kunne være inhabil i en konkret sag, hvis brancheorganisationen repræsenterer virksomheden i den pågældende sag.

Dansk Erhverv efterspørger offentlighed om indretning og arbejdsform for klageinstansen, og efterspørger tillige, at der sættes frister for klagebehandlingen. Jeg kan hertil oplyse, at en hurtig sagsbehandling i klagesagerne ligger mig meget på sinde. Jeg vil derfor sørge for, at der bliver udarbejdet instrukser og procedurer for klageinstansen, hvori der bl.a. defineres konkrete mål for klageinstansens sagsbehandlingstider. For så vidt angår spørgsmålet om at offentliggøre disse procedurer og instrukser, kan jeg oplyse, at sådanne normalt er interne arbejdsredskaber.

For så vidt angår Dansk Erhvervs ønske om, at klageinstansens afgørelser gøres offentligt tilgængelige, kan jeg oplyse, at der på Fødevarerstyrelsens område netop er indført retningslinier, som skal tilsikre, at principielle afgørelser konsekvent gøres offentligt tilgængelige i Retsinformations database. Tilsvarende retningslinier vil gælde for klageinstansen.

Dansk Erhverv forslår, at virksomhederne ved alle fortolknings spørgsmål skal have krav på svar fra Fødevarerstyrelsen eller fødevareregionerne inden for 14 dage. Jeg er enig i, at virksomhederne i mange tilfælde har en berettiget forventning om, at kunne få besvaret spørgsmål inden for rimelig tid. Jeg mener dog ikke, at en sådan fast bindende frist vil være hensigtsmæssig, da spørgsmålene i praksis dækker over en så bred vifte med hensyn til bl.a. kompleksitet, at det i mange tilfælde ikke vil være muligt at foretage en fagligt forsvarlig vurdering inden for en så snæver frist. Dette vil ikke mindst gælde i de sager, hvor det vil være nødvendigt at forelægge spørgsmålet for Kommissionen. Snævre bindende frister vil desuden begrænse Fødevarerstyrelsens og fødevareregionernes mulighed for en hensigtsmæssig prioritering af ressourcerne.

I den ændring af fødevarerloven, som blev vedtaget i slutningen af 2006 som led i gennemførelsen af nultolerance-planen, blev der under folketingsbehandlingen indsat en revisionsbestemmelse (§ 63a), som indebærer, at ændringerne skal vurderes i folketingsåret 2008-09. Desuden indeholder forliget om fødevarerkontrollen aftale om at mødes hvert halve år for at følge op på forliget. Dansk Erhverv foreslår, at en evaluering iværksættes ”nu”. Jeg finder imidlertid ikke grundlag for at fremrykke en vurdering af dele af nultolerance-planen eller forliget.

Afslutningsvis argumenterer Dansk Erhverv for, at rådgivning fra fødevarerkontrollen skal fjerne ansvaret fra virksomhederne. Det skal i den forbindelse understreges, at det er et helt centralt element i fødevarerlovgivningen, at ansvaret for at overholde lovgivningen helt og fuldt påhviler den enkelte virksomhed. Det betyder, at det er virksomhedens ansvar at rette op på problemer, selv om det skyldes fejl i den rådgivning, som virksomheden har fået. Det gælder uanset om rådgivningen er blevet givet af en privat konsulent eller en offentlig myndighed. Har en virksomhed loyalt og i god tro fulgt råd fra fødevarerkontrollen, som viser sig at være forkerte, vil den naturligvis ikke kunne straffes for de overtrædelser af fødevarerlovgivningen, som er en direkte konsekvens af den forkerte rådgivning, hvis den i øvrigt hurtigst muligt retter op på forholdene.

Myndigheder har dog også et ansvar for den rådgivning, de yder. En konkret rådgivning fra fødevarekontrollen kan således indebære et erstatningsansvar, hvis forkert rådgivning har påført virksomheden et tab. Dette følger af dansk rets almindelige erstatningsregler.

Eva Kjer Hansen

/Lisbet Nielsen